

Debreceni FŐNIX

www.licium.hu

REFORMÁTUS IFJÚSÁGI LAP

X. ÉVE 10. SZÁM (85. SZ.)
2011. SZEPTEMBER

Új vizeken – ismerős tájon

Ady Endre biblikus metaforája – „Új vizeken járok” – , úgy érzem, igaz lapunkra is: az egykori intézményi lapgazdát, a Kölcsey-főiskolát új váltotta. Kiadóként a Debreceni Református Hittudományi Egyetem jegyzi a Főnixet. Egyszersmind igyekeztünk hűek maradni a hagyományokhoz; a szeretett „táj” ismerős. A 2001-ben indult lapunk egyik alapítójaként tisztelhetjük az egyetem régi-új rektorát, s szerkesztői hitvallásunk sem változott: a minőségi újságírást misszióként értelmezzük és valljuk, a protestáns, keresztyén értékrendet követni és terjeszteni, az élet egyetemes értékeit strázsálni vagyunk hivatottak; újulnak témáink, korszerűsödik a forma, közben ápoljuk a tradíciót. Írtunk, írunk klasszikusokról – Kölcseyről s Szabó Magdáról, Németh Lászlóról meg Wass Albertről – s mai kiválóságokról; hajdani reformátorokról, mai anyaországi, határainkon túli hitvallókról; szeretetszolgálatról, gyülekezeti számontartásról, egyházzenéről, szakrális képzőművészetről, tudományról, nevelésügyről, építészetről, sorsokról, flóráról, faunáról, mozgáskultúráról, szépségről, szeretetről, szerelemről – s megannyi más őshelyzetről, életsegítő közérdekű, aktuális ügyről.

Kondenzcsíkot húzva száguldó századunkban gyakorta tapasztalt ígéretesség, felelőtlenség, bizonytalanság, pánikos-hisztérikus magatartás, közöny, hitetlenség, gyűlölködés, beteg lelkűség közepette őriznünk kell, vasakarattal, azt az egészséges világszemléletet, örök éberséget és töretlen hitet, amelyről Móra Ferenc szépséges műve tudósít: „mintha hangot hallottam volna a vadvirágzagú szélben, a tücskök hegedőszava közt: – A szeretet az élet.”

Célközönségünk éppúgy maradó, mint bizodalunk szerint szerkesztőségünk, identitásunk... Ám az oktatási cél miatt személyi értelemben változik – mert évente végzőssé érik – az ifjonti írógárdánk. Ami többükben változatlan: a tehetség. S vallom, mit évtizede, az első szám beköszöntőjében írtam: „Igyekszünk e hasábokon olyan írásokat közreadni, amelyek a szó legtagabb értelmében vett ifjúságról szólnak, elsősorban fiatalok tollából – elsősorban fiataloknak, no meg természetesen örökifjú idősebbeknek, művelődési értékeket őrző hivatással. Sosem feledve, hogy a kálvinista Rómában, a magyar Genfben élünk...”

A Főnix eddig is itthon volt e tájon, s most, reméljük, végleg hazatért.

Arany Lajos
főszerkesztő

Osváth Sándor felvétele: Kölcsey álmosdi ablakánál, őszi verőfényben

Egy ablak...

...a világra, s örömet sugároz. Egy ablak, mely áttereszti a napsugarak gyöngéd erejét, s utat tör magának. Apró rés, mely emberek között teremt kapcsolatot, mely a menny és a föld között kapukat teremt, s boldogságot fakaszt. Létezik egy átjáró, Isten és ember között, ahol nincs bánat, nincs félelem, nincs reményvesztettség. Ott a lángcsóvák nem felégetik az emberi méltóságot, hanem erős kötést forrasztanak. Egy ablak, egy nyílás, egy szócső, melyen lágy fuvallat érkezik a lélekhez, megérinti a néha kőkemény szív páncélját, amely így bársonyos selyemmé változik. Mindenki ott lakozik a jóság, a megbocsátás és a megváltás. Fiatalban és öregben, bántóban és megbántottban, remélőben és reményvesztettben, féltőben és félelmet keltőben. S ők talán egyek lesznek, áttekintenek az ablakon, elfeledik a voltat, és a jövőre szegezik tekintetüket. Ablak, melyen át eljutunk másokhoz, Istenhez, s magunkhoz. Ablak, mely bennünk lakozik...

Harmati Edina

TARTALMUNKBÓL:

A Kölcsey-főiskola ez új tanévtől integrálódott a Debreceni Református Hittudományi Egyetembe. Az intézmény új vezetőit interjúportrék sora mutatja be.

(3-9. oldal)

A Kossuth-díjas zenei csapat, a Ghymes-együttes vezetőjével dalaik és a közönség kapcsolatáról, szövegeik szakralitásáról is beszélgettünk.

(11. oldal)

A jeles sporteredmények mellett a gyerekek, a hallgatók mozgáshetőségeire is hoz követhető példákat a testnevelési tanszék vezetőjével készült interjú.

(12. oldal)

„Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez, aki kősziklára építette házáat. És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, feltámadtak a szelek, és nekidőltek annak a háznak, de nem omlott össze, mert kősziklára volt alapozva.”

(Mt 7, 24-26)

Szorosra fűzött szálak

Hosszú idő után ismét egyazon felsőoktatási intézmény képezi Debrecenben a lelkészeket és a tanítókat. Ünnepi tanévnyitó közgyűlést tartott a Debreceni Református Hittudományi Egyetem a Nagytemplomban, szeptember 11-én.

A Debreceni Református Egyházkerület Tanácsának határozata szerint a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola szeptember 1-jével a Debreceni Református Hittudományi Egyetembe integrálódott, így 1176 hallgató kezd meg az új tanévet a debreceni református felsőoktatásban. Ez az évnyitó egy régi-új intézményé: a lelkész- és a tanítóképzés egyazon falak között folytatódik.

Az évnyitó dr. Bölskei Gusztávnak, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspökének prédikációjával vette kezdetét. Utalt rá: „2011-ben ugyanúgy a bizonytalanságok fellege veszi körül a magyar felsőoktatást, mint ezelőtt húsz évvel”: nagyon sok a kiszámíthatatlanság a hazai felsőoktatásban. Ugyanakkor a debreceni református oktatás szelleme nem változik meg. A Lélek elvégzi a maga munkáját.

Dr. Fekete Károly, az intézmény rektora nyitotta meg az ünnepi közgyűlést. Tanévnyitó beszédében kiemelte a szószék és katedra kapcsolatát: volt közöttük versengés, egészséges munkamegosztás, de együtt is szenvedtek, hiányolták vagy éppen segítettek egymást. Most újra szorosabbra fűzték a szálakat – folytatta –, s ez a kötelék erősödéssé lesz. Vonzó lehet az egész régió fiatalosága számára, hogy széles oktatá-

si kínálatból választhatnak, hiszen immár több tudományterületen is képzést folytat a hittudományi egyetem. – Arra kötelezzük magunkat az új kezdet alkalmán, hogy a Debreceni Református Kollégium hagyományait folytatva, olyan hallgatókat készítünk fel hivatásukra, akik szószéken és katedrán, templomban és iskolában, mikrofonok előtt és könyvek között, televízió kamerák és számítógépes monitorkok előtt, felnőttek és ifjak javára hűséggel végzik feladatukat. Meggyőződés, hogy az integráció tanárnak és diáknak egyaránt szellemi-lelki, szakmai és tudományos gazdagodást és többletet ad majd. Az egyetem célja örökkévaló ünneppé tenni a hétköznapi küzdelmeit, mert az életfontosságú jónak, a jövődöntő munkáló hasznosnak és szépséges dolgoknak a továbbmondása üdvös feladat.

Fekete Károly az évnyitón elmondta, hogy a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen belül ezentúl négy intézet működik: a teológiai, az alkalmazott teológiai, a Kölcsey Ferenc tanítóképzési és a kommunikáció- és társadalomtudományi.

A rektor dr. Kustár Zoltánnak az általános rektorhelyettesi, Pinczésné dr. Palásthy Ildikónak az oktatási rektorhelyettesi megbízólevelet adta át. Dr. Baráth Béla a teológiai, dr. Bodó Sára az alkalmazott teológiai, dr. Csákerényi-Nagy Miklósné a tanítóképzési, míg dr. Vitéz Ferenc a kommunikáció- és társadalomtudományi intézet vezetője lett.

Kustár Zoltán az elsősök, Bodó Sára pedig a kórházi lelkigondozói gyakorlatra készülők eskütételt

vette ki. Pinczésné dr. Palásthy Ildikó a köztársasági ösztöndíjakat osztotta ki. A jubileumi diplomákat Fekete Károly adta át az arany-, vas- és rubinokleveles lelkészeknek (akik 50, 65, illetve 70 éve szereztek meg első lelkészképesítő diplomájukat), valamint az arany-, gyémánt-, vas-, rubin és gránitokleveles (50, 60, 65, 70 és 75 éve végzett) tanítóknak.

Az ünnepi évnyitó zárásaként dr. Imre Sándor egyházkerületi főgondnok kért áldást a hittudományi egyetem új tanévére, tanáira és diákjaira.

Piskóty Teréz

Az isteni érintés ereje

Az esőzés is áldássá lett az idei Csillagpont-fesztiválon

A találkozás, az együttlét során olyan lelki alkalmakat teremteni a fiataloknak, hogy jól érezzék magukat. Tömören ez a Csillagpont Református Ifjúsági Találkozó célja. Széles Csongor református lelkésszel a rendezvényről, az azzal összefüggő élményekről beszélgettünk.

» A találkozót idén július 19. és 23. között rendezték meg Tatán. Pillantsunk vissza: mikor volt az első ilyen összejövetel, és milyen céllal indult ez a rendezvény?

» A rendezvény 2001-ben debütált. Az idej volt az 5. találkozó. A Csillagpont célja az, hogy összegyűjtse a református ifjakat. A találkozás és az együttlét az elsődleges, emellett fontos olyan lelki alkalmakat teremteni az ifjaknak, hogy igazán jól érezzék magukat. Fesztiválhangulatról 2001-ben még nem volt szó, a lényeg csupán a közösségi lét volt, a kellemes együtt eltöltött idő, amely mindenki számára meghatározó élmény. A rendezvény az évek során folyamatosan fejlődött és nötte ki magát igazi fesztivállá.

» Mennyi résztvevője volt az idej találkozásnak és milyen alkalmak, programok teremtették meg a jó hangulatot?

» Csaknem négyezren regisztráltak az idej Csillagpontra. Az esős idő miatt azonban voltak, akik nem tudtak eljönni, de még így is hozzávetőlegesen 3600 volt a megjelentek száma, ami rekordot döntött a vé-

gig esős idő ellenére is. Az időjárás nem volt kegyes hozzánk, sok sátor beázott és lakhatatlanná vált, így sokan besoroztak a csarnokokba, ám ez csak még inkább összekovácsolta a résztvevőket. Különleges hangulatot teremtett, mivel ez elsősorban sátoortábor. A tatai helyszín volt az eddigi legjobb – az olimpiai edzőtábor adott otthont a Csillagpontnak –, a vizek városa révén csodálatos környezetben zajlott. Óriási tisztások, gyönyörű fás környezet tette még felejthetlenebbé ezt az alkalmat. A húszhektáros területen számos kiszolgáló egység működött. Két hatalmas csarnokot használhattunk, melybe körülbelül ezer fő fért be.

Reggeli áhítattal kezdődött a nap. A legalább kilenc áhítatból mindenki kedvére választhat. Van a hagyományos tradicionális áhítat, de létezik például sport- vagy piknik- áhítat. A piknikáhitaton közösen esznek, beszélgetnek, együtt énekelnek és figyelnek az igére. Létezik még tóparti áhítat és hajnali is... Sokaság van, tehát a programok tekintetében és ezek közül mindenki a maga számára legkedvesebbet választja. Délelőtt a szabadtéri nagyszínpad népesült be, közös éneklés volt a program. Ezt követte a főelőadás, majd csoportos megbeszélés. A kiscsoportok általában 10–15 tagúak, e csoportok száma most jóval száz fölött volt. A csoportvezetővel egy jó órát lehetett beszélgetni. Délután bőséges volt a választék a kikapcsolódni

vágyók számára. Kiadók, szervezetek képviseltették magukat. Híres előadókat hívtak meg, például stand up comedy-s szórakoztatókat. Késő estig tartó alkalmak voltak. Keresztyén motorosok is jöttek, ők bizonyosságot tettek az életükről, és motorjaikat is ki lehetett próbálni. Nagyobb sátrakban, csarnokokban koncertek zajlottak, különböző együttesek mutatkoztak be. A keresztyén együtteseken kívül más zenekarok is felléptek, így a Csík zenekar is. Felsorolni szinte lehetetlen, annyi előadó, együttes volt jelen és bő volt a programkínálat is.

» Mi volt a főelőadás témája? Van-e valamiféle sajátos rendjük ezeknek a találkozóknak?

» Idén az előadás témája az Érintés köré csoportosult, hogy az isteni érintés, egymás megérintése micsoda erő, áldás, mennyi lehetőség rejtőzik benne! Keddtől szombatig tartott a találkozó, ez már kialakult rend. Kedd este nyitó istentisztelettel kezdődött a rendezvény, szombaton úrvacsorás záró istentisztelettel fejeződött be. Felvételtől közvetítette ezt a Magyar Televízió is. Elmondhatjuk az idej Csillagpont Református Ifjúsági Találkozóval, hogy az esőzés is áldássá lett, még erősebb összetartozást eredményezett. Ez a találkozó örök emlékként marad meg a fiatalok számára.

Ménes Henriett

A fenntartó Tiszántúli Református Egyházkerület kezdeményezése és az Országgyűlés döntése alapján 2011. szeptember elsejével a korábbi Kölcsey-főiskola integrálódott a Debreceni Hittudományi Egyetem intézményébe: az egyéves előkészítő munkálatok után az idei tanévet a teológushallgatók és a volt Kölcsey-főiskolások már az új intézményi struktúrában kezdték el. A következő oldalakon interjúk, portrék formájában bemutatjuk az egyetem új vezetőit, intézetvezetőit.

Az írások teljes terjedelmükben a www.licium.hu felületen, a Lícium Médiaportálon olvashatók.

Debrecen vonzása egyházi szempontból eddig is olyan sokirányú volt, hogy ezt a szellemi központ jellegűket nem adhatjuk fel, sőt küldetésünk az, hogy centrum maradjunk – hívja fel a figyelmet dr. Fekete Károly, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem rektora, akivel az intézményben bekövetkezett változásokról és a ránk váró feladatokról beszélgettünk.

» Milyen lett az új, összevont intézmény felépítése, struktúrája? Mik a változások?

» Azt szerettük volna érzékeltetni az új intézményi szerkezettel, hogy valószínű integráció jött létre, és nem álmegoldás. Tehát mind a két intézményrész folytatja a maga korábbi életét, de központi vezetéssel, egységes intézményben. Szerencsésnek tartom, hogy intézeti tekintetben egyensúly alakult ki, mind a két intézményrészben két-két egység létesült. Ezek nem hatalmi pozíciót akarnak betölteni, hanem a hallgatók érdekeit szolgáló csomópontok, amelyek megőrzik az egykori intézmények jó hagyományait, az erőiket koncentrálnak s koordinálják a feladatokat.

Új érdeklődési körök

» Miben változik a teológusok, a tanítók és a médiaszakemberek képzése?

» Hallgatói szemszögből azt tartom fontosnak, hogy a nem hitéleti és a hitéleti képzésben részt vevők egyaránt kaphatnak olyan többletet a másik intézményrésztől, amely tovább bővítheti a tudásukat, új érdeklődési köröket alakíthat ki. A tanító, a kommunikátor, a lelkipásztor, a hitoktató vagy a vallás-

Diplomásaink nemcsak a szavakkal, az emberekkel is tudnak bánni!

tanár nem egymástól elzárt területeken tevékenykednek: mind emberekkel foglalkoznak. Kulturált, igényes emberként mindenki számára hasznos a Biblia alapos megismerése és a kétezer éves keresztyén kultúra tényeinek felfedezése.

» Milyen új feladatok várnak a médiaműhelyekre?

» Bár a felvételi tájékoztatóból eltűnik a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola neve, de a képzési megmaradnak. Ezt továbbra is tudatosítani kell a felvételizőkben. Erről hírt adni, toborozni a szakokra: a médiaműhelyek feladata is.

Egyre több egyházközség szerkeszt újságot, weblapot, más kiadványt. A médiatudomány előnyös jellemzőit kell a képzetteknek elsajátítaniuk, azt, amely segíti az emberi együttélést. Cél az, hogy a médiaműhelyeket vezető gyakorlati szakemberek is aktívan részt vegyenek az egyházi kommunikáció javításában.

Eddig az volt a gyakorlat, hogy a DRHE-s és a kölcseys oldalon kialakultak olyan orgánusok, melyek meghatározott rendszerességgel jelentek meg, s vitték az intézmények híréit. A legtöbb esetben a kiadványok technikai szerkesztése is az oktatói feladatok mellett történt, s ez nemegyszer a tudományos kutatástól vett el időt, energiát. A két intézmény egyesülésével – kiadványszerkesztésre is hivatott – nagyszemű oktatógárda veheti át ezt a feladatot. A kiadványok igényesek, minden előírt követelménynek megfelelőek lesznek.

» Hallani mostanában: a jogi és közgazdaságtudományi mellett a kommunikációs képzés is költségtérítéses lehet.

» Az újonnan készülő felsőoktatási törvényben lévő változtatások a munkaerőpiac igényeihez, a munkanélküliség arányaihoz és a gazdasági helyzethez igazodnak. Bizonyos bölcsész ágazatokban túlképzés van. A költségtérítésre való átállás tudatos hátráltatása

a hallgatói létszámnak; ezt az állami rendszer megteheti. Nem biztató jelek a média világában azok az elbocsátások sem, amelyeket Debrecenben érzékeltünk: a különböző rádiókból, még a regionális stúdiókból is jó szakembereknek kellett távozniuk. Ez nagyon gondolkodóba ejtett bennünket, és nyilván azokat a hallgatókat is, akik ilyen szakon tanulnak. Aki viszont belelát a képzésbe, tudhatja, hogy a kommunikációs képzettség nem csak arra jó, hogy a végzett hallgató a média világában helyezkedjen el. Számos más munkakör betöltésére alkalmasak az itt végzett hallgatók. Olyan kvalifikált szakembereket kívánunk kibocsátani, akik nemcsak a szavakkal tudnak bánni, hanem az emberekkel is. Erre a tulajdonságra szükség van ott, ahol üzenetet kell közvetíteni. Érzékeljük televíziót nézve is: vannak olyan sajtóreferensek, akiket az ember élvezettel hallgat, és gyönyörűen ki tudják magukat fejezni. Más esetben viszont csak bosszankodunk, mert nem értjük, mit akart mondani a nyilatkozó. Ez azért van, mert hályogkovács módjára került oda, és nem képzett szakemberként.

A térség szellemi központja

» A Magyar Református Egyház Alkotmányozó Zsinatának egysége törekvése milyen hatással van a hittudományi egyetem működésére?

» Az egyházkerület integrálódás mellett döntése is annak megmutatkozása, hogy Kárpát-medencei viszonylatban kell gondolkodnunk. Akármilyen fájdalmas, de be kell vallani: a Kárpát-medencében működő kisebb-nagyobb felsőoktatási intézmények száma túl sok. Szerintem a fenntartónk jól döntött, hogy az integrációt választotta az erőkoncentráció érdekében, e térség nagyon fontos szellemi központjában olyan integrációt hozott létre, amely anyaintézménye lehet más csatlakozó területeknek.

Piskóty Teréz

Közösségben – együtt, egymásért

„Az elsődleges cél az, hogy az eddig különálló két intézmény valóban egy intézményként működjön. Lelkileg, szellemileg, gazdaságilag hatékonyabb, eredményesebb legyen, mint amilyen külön volt” – mondta dr. Kustár Zoltán, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem általános rektorhelyettese. Vele beszélgettünk az integrációról, változásokról és a hallgatók felkészültségéről.

» Néhány hónapja ismét Ön tölti be az általános rektorhelyettesi munkakört a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen. Pontosan milyen feladatok tartoznak a hatáskörébe?

» Valóban voltam már rektorhelyettes a hittudományi egyetemen, de akkor alapvetően oktatási jellegű feladatokat láttam el. Így ténylegesen először vagyok most általános rektorhelyettes. A feladatom elsősorban rektor úr munkájának a segítése a stratégiai kérdések, illetve a napi ügyintézés és adminisztráció tekintetében. Az eredeti terveinkkel szemben egyelőre nincsen főtítkára az egyetemnek, és ez ebben a tanévben már így is marad. Ezért a főtítkár feladatainak egy részét is ideiglenesen én látom el: az elsősorban a szenátus üléseinek előkészítése és a határozatok végrehajtása. A két felsőoktatási intézmény integrációja számos feladatot tartogat még számunkra. A jogi döntések megszülettek, de ahhoz, hogy a két intézmény harmonikusan, hatékonyan,

az erőforrásokat jól kihasználva immár mint egyetlen intézmény működhessen együtt, még nagyon sok mindent meg kell tenni.

» Az összevont intézmény milyen új célokat tűz ki maga elé?

» Az elsődleges cél az, hogy az eddig különálló két intézmény valóban egy intézményként működjön. Lelkileg, szellemileg, gazdaságilag hatékonyabb, eredményesebb legyen, mint amilyen külön volt. Ha ez megvalósul, akkor kitűzhetünk magunk elé olyan nagyobb célokat, amelyeket talán külön-külön nem tudott volna egy fél sem felvállalni.

Fontos a meglévő szakjainknak a további üzemeltetése, működtetése, és lehetőségek szerint a már tervbe vett új szakjaink beindítása is. Nyilván a felsőoktatási környezet folyamatosan változik – benne a finanszírozási feltételek is – erre adott esetben nekünk is reagálnunk kell. Ezzel együtt is arra kell törekednünk, hogy a lehető legszélesebb palettán tudjunk hitéleti szakos egyházi munkatársakat, valamint egyházi kérdésekben is tájékozott, egyházunk iránt elkötelezett értelmiségieket képezni.

» Hogyan szeretné a vezetőség bekapcsolni az egykori Kölcsey-főiskola hallgatóit a hittudományi egyetem vérkeringésébe?

» Azzal, hogy ők a hittudományi egyetem hallgatói lesznek, természetesen válnak részeseivé az egyetem vérkerin-

gésének. A KFRTKF eddig is egy egyházi fenntartású, református főiskola volt, a vezetők pedig igyekeztek az áhítatok rendjével, és egyéb módon is, az egyházas jelleget képviselni. A két intézmény összeolvadásával, a nem hitéleti szakos hallgatók megismerhetik a hitéleti jellegű rendezvényeket, és fordítva. A volt két hallgatói önkormányzat egyelőre, az év végéig, két részönkormányzatként működik tovább. Ez azonban csak átmeneti időszak: utána adott lesz a külső keret ahhoz, hogy a hitéleti és nem hitéleti szakos hallgatók együtt tervezzék meg diákéletüket. Bizunk benne, hogy ez a mi hallgatóink számára egy fajta nyitás, ha úgy tetszik, a „való világ” felé. A nem hitéleti szakos hallgatóknak pedig lehetőség lenne, hogy a mi egyházi világunkba betekintést nyerjenek, és talán megtalálják azokat a szépségeket, amelyek a mi hallgatóinkat erre a pályára vonzzák.

P. T.

Európa Rádió – Az értékadó

Hivatalosan is elindult az Európa Rádió debreceni adása. Kisújszállás, Mezőkövesd, Miskolc, Nyíregyháza és Záhony után október elejétől már Debrecenben is ráhangolódhatunk a keresztény értékrendet képviselő Európa Rádióra, a kálvinista Róma étereiben is hallgatható az értékérvényű mondanivalót közvetíteni hivatott adó.

A református egyház elkötelezett abban, és arra törekszik, hogy műsoraiban egyszerre tudja érvényesíteni hitünk elveit és alapvető emberi értékeket – mondta el dr. Bölskei Gusztáv, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke az október 3-i ünnepi sajtótájékoztatón, amelyet az Európa Rádió Műsorszolgáltató Nonprofit Közhasznú Kft. debreceni adásának elindulása alkalmából tartottak. A püspök úr hozzátette, a rádió jelentősége többek között abban van, hogy a rádióhallgatók olyan információkhoz, gondolatokhoz

juthatnak hozzá, amelyek foglalkoztatják a református embereket. Csomós József, a Tiszáninneni Református Egyházkerület püspöke felelevenítette az Európa Rádió megszületésének körülményeit, s utalt a két egyházkerület – a Tiszáninneni és a Tiszántúli – testvéri kézfogására és együttműködésére ebben a jelentős médiaszolgálatban.

Az avatón megtudtuk, a rádió célja: széles közönség számára hallgatható, értékes gondolatokat közvetítő és a társadalmi kohéziót erősítő kezdeményezéseknek adhatna teret. Fontos első kézből, torzítás nélkül bemutatni a kereszténységet, a református egyházat. Kovács Zoltán, a rádió református programigazgatója elmondta: a rádió megalakulásának éve óta az adók öszteljesítménye megsokszorozódott, a közönség meghatszorozódott. 2011. végére a potenciális hallgatók száma elérheti az egymilliót. A műsorstruktúra szé-

les, középpontjában az érték közvetítés, az elmélyült gondolatok sugárzása áll, bulváros műsorok helyett a témában elmélyedő beszélgetéseket követhetnek a hallgatók. Igyekeznek minőségi, értéket közvetítő zenéket sugározni. Az Európa Rádió debreceni állomása igyekszik lokális problémákkal is foglalkozni, erre napi 4 órában nyílik lehetőség.

Az adásokat főműsoridőben, kora reggel és késő délután hallgathatjuk, s a Méliusz Online Rádió munkatársai készítik. Debrecenben a 94,4 MHz-n található meg az adó, hallgatósági köre igen széles, az internetes műsorszórás segítségével bárhol követhető. Bacsó István, a rádió ügyvezető igazgatója az ünnepi eseményen köszönetet mondott mindazoknak, akik aktívan hozzájárultak ahhoz, hogy az Európa Rádió újabb állomással gazdagodott.

Varga Csilla

„Elődeim jó példát adtak, rászocializálódtam az együtt munkálkodásra, a csapatban, munkaközösségben való gondolkodásra” – mondta Pinczésné dr. Palásthy Ildikó oktatási rektorhelyettes lapunknak. Számos saját feladatáról és az integráció utáni változásokról beszélgettünk vele.

» Mit foglal magában az oktatási rektorhelyettesi pozíció?

» A szakokkal, képzésekkel kapcsolatos feladatok tartoznak hozzám. Ezeknek a hallgatói, oktatói, képzéstartalmi és oktatásszervezési aspektusai. A tanélejelejn a beiratkozás, a regisztráció, tantárgyfelvétel, kreditbefogadás iránti és további kérvények felülvizsgálata, engedélyezése zajlik. Szerencsére a nyári folyamán elkészítettük a Tanulmányi és Vizsgaszabályzatot, amit az Ideiglenes Intézményi Tanács elfogadott, így van segítség! Fontosnak tartom, hogy az oktatásért felelős rektorhelyettes funkciójában a mára már „egykori”-nak

Egyházi és világi közelebb kerül egymáshoz

nevezhető főiskolát, oktatóit, hallgatóit, dolgozóit is képviselem az Egyetem vezetőségében.

» Miben más az ideji tanévkezdés, mint a korábbi? Mi fog változni az egykori főiskola hallgatóinak életében?

» Az integrációt előkészítő munka során sok minden – pl. a szervezeti és működési szabályzat – elsősorban az intézményi struktúrára fókuszálva készült el. De nyilvánvaló, hogy több nehézségre csak működés közben derül fény. Ami biztos, hogy ebben az új intézményi struktúrában jól beazonosíthatók a képzésekért felelős intézetek és a szakjaink is. A tanulmányi és vizsgaszabályzat átdolgozása még folyamatban van, de ennek alapját a hatályos törvényi rendelkezések és az eddig érvényben lévő szabályzataink képezik. Egyébként pedig minden – egy felsőoktatási intézmény működését leíró – szabályzat kidolgozásába bekapcsolódtak a hallgatói önkormányzatok képviselői is.

A volt főiskola hallgatói, oktatói helyileg maradtak a régi főiskolai épületben, de nyitunk egymás felé. Hitéleti szakok hallgatói bizonyos nyelvi órákat nálunk hallgatnak, míg egy kommunikáció szakos hallgató egyházi kurzusokat vehet fel. Egyházi és világi közelebb kerül egymáshoz – s nem csak térben! Egy nagy hagyományú egyetem részének lenni, életében részt venni: óriási lehetőség.

» A rektorhelyettesi tisztsége mellett a Pedagógiai és Pszichológiai Intézet vezetője marad továbbra is. S tanárnő egyben a Felnőttképzési Központ vezetője. Hogyan lehet ennyi munkát összeegyeztetni, miközben tanít és kutat is?

» E pillanatban mindegyik csak megbízott vezetői tisztség. Az integrált intézmény első lépése ugyanis, hogy kiírja a vezetői pályázatokat. Ezek elbírálásáig pedig a korábbi vezetők megbízottként viszik tisztségeiket. Egyébként nem akarom megkerülni kérdése lényegi részét: igen, én feladathalmozó vagyok. Igaz rám, hogy keresem a munkát, a feladatokat. A Pedagógia és Pszichológia Tanszéknek 1999 óta vagyok vezetője. Elődeim jó példát adtak, rászocializálódtam az együtt munkálkodásra, a csapatban, munkaközösségben való gondolkodásra, így nem az a vezető vagyok, aki minden feladatot egymaga akar elvégezni. Értékelem munkatársaim egyéni képességeit, érdeklődését, szakmai ambícióikat, s ennek megfelelően osztom, osztjuk meg a feladatokat. A felnőttképzési tevékenységbe szintén csak úgy belenőttem. Majd jött a személyes szakmai érdeklődésemnek még inkább megfelelő drámapedagógia, s ezek aztán hozták a többi képzés ötletét. A koncepció kidolgozása, az első kipróbálás, a megvalósítás mással nem helyettesíthető izgalmakat hordoz, nekem a valamit létrehozás örömét adja.

Bogdán Szilvia

Nagy utazás

Sokadik alkalommal, töretlenül támogatom és hirdetem az Erasmus-ösztöndíjprogramot, amellyel kitekinthetünk a nagyvilágba.

A szocialista politikai rendszerű Magyarország 1989-ig ritkán vagy egyáltalán nem tette lehetővé az emberek számára azt, hogy kiutazhasson a nyugati államokba, sőt tiltotta azt, voltak, akiket a disszidálás miatt nem fogadtak vissza, vagy bebörtönöztek. Ma már ösztöndíjpályázat útján, anyagi háttérrel is segítenek nekünk abban, hogy külföldön, az iskolánkkal kapcsolatban lévő tagintézményekben tanuljunk és megismerkedhessünk más

országok kultúrájával. Sokat segít az angol nyelv fejlesztésében, az önálló-sodásban, és abban, hogy megtanuljunk saját magunkért felelősséget vállalni. Észrevételeim szerint a legtöbb fiatal azért nem akar angolul tanulni, mivel nem látja értelmét addig, amíg el nem kezd beszélgetni egy másik olyan személlyel, akivel csak angolul tudná megértetni magát.

Szerintem nincs annál nagyobb kaland, amikor felfedezhetünk magunknak egy új országot, egy új atmoszférát, és természetesen az életünk hátralevő részében mindez majd hasznunkra válhat. Miután hazaérkeztem a három hónapos erasmusos utamról Hollan-

diából, Ede-ből, sokak ismerősömmel beszéltem, akik már diplomáztak, a tanulmányaik végéhez értek. Megosztottam velük élményeim, és válaszul elmondták nekem: már nagyon bánják, hogy elszalasztották ezt a nagy lehetőséget. Amikor adott volt számukra az Erasmus-jelentkezés, lényegében az ismerőseik, rokonaik tartották őket vissza az utazástól, mondván, nem lesz elég a támogatás, a pénz, illetve az itthon felvett tárgyakat nem tudják majd teljesíteni. Ez mind nem igaz. Tapasztalataim alapján a tanárok megadják a lehetőséget a hallgatóknak, mindössze annyit kell tenni, hogy kérvényt kell eljuttatni nekik a kiutazás előtt.

Kint tartózkodásom alatt, természetesen volt alkalmam megismerni holland diákokat, akik igen sok alkalommal járnak Európa valamely más országában, ismerőseiket látogatva, nyaralás, iskolai vagy iskola mellett végzett munka okán. Rendkívül tájékozottak. Nos, én is, és gondolom, rajtam kívül sokan szeretnének tájékozottak lenni. Ha megtekintjük itthon a vezető pozícióban lévő emberek, tudósok, politikusok, más szakemberek élettörténetét, észrevehetjük, sokan külföldön tanultak, és szereztek tapasztalatot. Sikeres embereket „farag” ez a kurzus.

Nemesszeghy Dániel

Újraértelmezett hagyományok

A Debreceni Református Hittudományi Egyetem életébe nagy változásokat hoz a 474. tanév. Az integrálódásról, oktatásról és az egyházi sajtóról beszélgettünk dr. Baráth Béla Leventével, a Teológiai Intézet vezetőjével.

» Tanár úr mindkét intézmény oktatási rendszerét ismeri. Véleménye szerint milyen változtatások szükségesek az egységsüléshez?

» Az új intézményi keretek az elmúlt hónapok tárgyalásai során kialakultak. Nyilvánvaló, hogy a gyakorlati élet sok kérdésben igényelni fogja a jelenlegi struktúrák pontosítását.

Tudom, hogy mindkét intézményben vannak olyan oktatók, akik óraadóként hosszabb-rövidebb ideig már dolgoztak a másik intézményben. Én pl. már több mint egy évtizede tanítok a volt főiskolán. A kommunikáció szakos hallgatók közül többektől tapasztaltam kitüntetett figyelmet, voltak, akik szakdolgozati témavezetőként is engem, illetve tárgyat választottak. Vannak közöttük olyanok, akikkel különböző média felkérések miatt ma is szakmai kapcsolatban vagyok. Reményeim szerint az oktatók közötti elmélyültebb együttműködést leginkább a közösen megoldott feladatok fogják magukkal hozni. Szerencsésnek tartom magam amiatt, hogy a Mediárium című folyóirat egyik szerkesztőjeként már évek óta részt vehetek egy, ezt az együttműködést megelőlegező közös vállalkozásban.

» Mit tart a legfontosabb oktatási/nevelési feladatnak a református egyház által fenntartott oktatási intézményekben?

» A hagyományos egyházi iskolai értékek közül fontosnak érzem a közösségi életre nevelés erősítését. Fontosnak tartom, hogy az eltérő háttérből érkező hallgatók ismerjék meg alaposabban egymás értékeit, és ez alapján közösségi ügyekben tudjanak felelősen együtt gondolkodó, cselekvő emberekként működni.

Konkrétan a DRHE életében nagy értéke van annak, hogy intézményünk idén immár a 474. tanévében jár. Ez a történelmi távlat, a maga megannyi újraéleszthető közösségi hagyományával, önmagában is aktivitásra ösztönöz! A debreceni kollégium régi „deákhatárok” a mi egyetemi polgáraink érezhetik legöntudatosabban a magukénak, és megannyi részletében kreatív módon újraértelmezhetik.

» Hogyan látja az egyház és média kapcsolatot?

» Ebben a kérdésben elsősorban „foggyasztóként” kívánok véleményt nyilvánítani. Ha arra gondolok, hogy a hazai közmédiában például a református egyházi műsorokat mennyire eldugott helyen-időben, egysíkú tematikával mutatják be, akkor azt kell mondanom, az elmúlt húsz év változásai és a törvényi kötelezettségek ellenére, ez a hang továbbra sem jelenik meg kellő súllyal, frissességgel. Nyilván nem az aktuális

üzenet, és egyre kevésbé a szakmai felkészültség hiánya az oka annak, hogy az egyház nem vált jelentősebb közvélemény formáló tényezővé a médián keresztül is.

Érdemes lenne az országos egyházi médiában többet „kísérletezni” is. Külföldi példák alapján miért ne lehetne például egy olyan színvonalas talk-showt meghonosítani, amelyben egy rátermett és hiteles teológus vezetésével érdekes embereket, emberi élethelyzeteket mutatna be szélesebb közérdeklődésre számot tartva.

Még tudatosabb sajtótevékenységgel, átgondoltabb médiakapcsolatokkal is bizonyára lehetne javítani ezen a helyzeten. Nagyon hasznos és fontos műhelyeknek tartom ebből a szempontból az olyan egyházi fenntartású médiumokat, mint amilyen az Európa Rádió vagy a Lícium Médiaportál.

(P. T.)

Lét-kapcsolatok

Mit ér a pénz, a gazdagság, az elismertség, ha a nap végén komor sötétséget árasztó szobánk csöndességében csupán gondolataink magánya nehezedik ránk? Mit ér az öröm, a nevetés és a mosoly, ha lelkünk néma ürességre bántó váddal válaszol?

Mennyit érhetünk emberként, ha küzdünk, remélünk, s percről percre gyöngeszalmaszálakon egyensúlyozunk, de segítségért csupán meggyötört s elcsüggedt önmagunkhoz kiálthatunk? Mihez kezdhetünk egy kérges fából eszkábált tutajban, ha nincs egy igaz barát, ki egy messzi szigetről vándorlányunk megmentéséért sietne? Nem élhetünk egyedül. Nem zárkozhatunk be az önmagunk teremtette sziklaszárd várbörtönbe, arra várva, hogy egyszer majd mindennek vége szakad. Nem mondhatjuk azt, hogy nincs szükségünk másra, hogy nincs szükségünk a másira. Nem hihetjük azt, hogy minden pillanatban csakis saját magunk tünékeny s pillangószárnyszerű erejével hagyhatjuk hátunk mögött a mindenség könyörtelen gondjait. Bár csaló önhitteggel képzelhetjük azt, hogy tükörképünk majd minket igazolva vállon vereget bennünket, s a zord világgal szembeni győzelmünket ünneplelve piederasztárra emel majd. De az a bólogató tünemény csupán önnönmagunk képmása lesz, s elfordulva tőle ismét magányos vándorokká válunk.

Nem élhetünk barátok nélkül. Nem emelhetünk magunk köré rettenthetetlen kőfalakat azért, hogy ne lássák azt, kik is vagyunk mi valójában. Nem járha-

A hivatáshoz segítség felelőssége

munkájukat. Ezek a szakok is hitéleti szakok, a képzés alapja a teológia, amit éppen ezért alkalmazott teológiának nevezünk. A szakokon – az akkreditált szakindítási engedélyek alapján – a tárgyak között természetesen megjelennek a teológiai alapozó és szaktárgyak, és a speciális szakmai felkészültséget biztosító tantárgyak.

Új intézetként kezdte meg munkáját szeptembertől az Alkalmazott Teológiai Intézet. Vezetője, dr. Bodó Sára reményét fejezte ki, hogy az integráció hatással lesz mind a teológusképzésre, mind a volt Kölcsey-főiskola hallgatóinak oktatására.

» Az integráció kapcsán, kérem, tegyék az olvasók számára lehetővé, hogy közelebbről és pontosabban is megismerkedhessük az alkalmazott teológia lényegét?

» Az Alkalmazott Teológiai Intézet új intézetként kezdi meg munkáját a most kezdődő tanévben. Nem a hagyományos értelemben vett intézet, hiszen az egyetem tanszékei továbbra is megtartják önállóságukat. Az intézet szakokat gondoz. Ide fog tartozni a katechéta–lelkipásztori munkatárs szak, a hittanár–nevelő szak és a pasztorális tanácsadás és egyházi szervezettefejlesztés szak. Ezek a szakokon nem lelkipásztorokat képezünk, hanem olyan szakembereket, akik az egyházi élet más szintjein végzik majd

» Azzal, hogy két intézmény integrálódik, nyílnak-e új utak az oktatók illetve a hallgatók, valamint a gyakorlati teológusképzés számára?

» Ez majd kiderül, hiszen a gyakorlati teológusképzésnek nagyon jól bejáratott és nagyon hosszú időn keresztül formálódó útjai alakultak ki. Reméljük, hogy nemcsak a teológus-képzésre lesz hatással az integráció, hanem a tanító- és a kommunikáció szakos hallgatók képzésére is. Mindenesetre most kölcsönösen sokat várunk egymástól.

» A teológushallgatók elhivatottsága, fogékonysága változott-e az elmúlt években?

» A teológushallgatók is mai fiatal emberek, mai igényekkel és szükségekkel, bizonyosságokkal és kétségekkel. Nagyon szerethetők és tiszteletré méltók, hogy a lelkési hivatás mellett kötelezték el magukat. A hivatáshoz segítség felelősségével kell hozzájuk közeledni.

» Lelkészként segít abban, hogy az emberek gondjaikkal könnyebben megbirkózhassanak. A teológushallgatók nyíltan és

őszintén elmondják tanárnőnek a problémáikat, lelki gondjaikat?

» Soha nem vártam el, hogy a hallgatók kötelező kényszerként megosszák velem belső világukat, lelki élményeiket. De sokan megtalálnak, és megtisztelnek bizalmukkal, amiért én nagyon hálás vagyok. Megtisztelőnek tartom, hogy fiatal emberek nem csak egy oktatót látnak bennem, hanem egy olyan tőlük idősebb embert, akivel mély, belső dologról is lehet beszélgetni.

» A gyász témakörével foglalkozik kutatóként, doktori disszertációját e témában dolgozni a veszteséget?

» A mai fiatalok jelentős része valóban nagyon sokat küzd a veszteségek elfogadásával. Megértem őket: alig van módjuk megtanulni, hogy miként lehet eredményesen megküzdenni egy veszteséggel. A sikerközpontú élet nem enged veszteséget, szenvedést pedig főként nem tűr. Pedig ezek jelen vannak az életünkben, akár akarjuk, akár nem. Mire az első „halál-veszteség” megtörténik, addigra a legtöbb ember már veszteségek sokaságát élte át. Egyáltalán nem mindegy, hogy az idősebbek hogyan, mivel segítettek neki. Vele voltak, megértették, biztatták, vele sírtak? Vagy magára hagyták, sőt, szándékos veszteség-élményekkel – elutasítással, szeretetmegvonással – nevelték. Veszteségek között élünk, de segíthetünk, hogy mégse legyen vesztes az életünk.

(harmati)

tünk szemünk fényét elrejtve görnyedt háttal azért, hogy senki se érinthesse meg mélységesen megsebzett szívünket. Nem hihetjük azt, hogy egyedül könnyebb, s a másik csupán újabb terhet róhat a már amúgy is nehéz keresztet cipelő vállunkra. Kell, hogy valaki meglásson minket. Kell, hogy valaki aranyló jóságával megérintse lelkünket, s felolvassa azt a dermesztő jéglabirintust, mely utat nyíthat lényünk szépségéhez. S mikor a barát kezét fogva újra megpillantjuk képmásunkat az egykor megtévesztően igaz tükörben, majd elfordulunk tőle, rádöbbenünk: van, kinek megnyugtató mosolyából mindig életető erőt nyerhetünk.

Nem élhetünk vissza a barátsággal. Nem hunyhatunk szemet a másik gondja felett, s nem gondolhatjuk azt, hogy csakis ő van mi értünk. Nem hihetjük azt, hogy mi szárnyaszegett madarak vagyunk, ki oltalomra s gyöngédségre érdemes. Nem várhatjuk a dicsfényt s a rajongást, nem állhatunk némán, meredt nemtörődomségben az élet színpadán, főszerepet szánva önmagunknak. Nem kulcsolhatjuk össze karjainkat akkor, mikor a másik a baj mélységesen mély szakadékába zuhan. Nem gondolhatjuk azt, hogy mi, akik már megmenekültünk, nem tartozunk vi-

szonzással a jóért. A fellegekben járva nem hihetjük azt, hogy ha a másik már megmentett személyiségünk telhetetlen s maróan kízó démonjaitól, akkor már felszabadultunk. Én és te. Te és én. Mi. Nem létezhet másképp. A baráti kötelék nem válhat erős s rettenthetetlen fatörzssé, ha nem teszünk érte, s nem teszünk a másikért.

Élnünk kell a barátságért. Élnünk kell a barátainkért, s életben kell tartani a barátságot. Ahogy minden reggel kinyitjuk szemünket, ahogy minden pillanatban életető levegőért kapkodunk, úgy minden percben gondolnunk kell arra, hogy rövidke földi létünk kalandos regényének lapjai csakis úgy telhetnek meg boldog és meghitt pillanatokkal, ha együtt fogjuk kezünkben az aranytollat. Az aranytollat, melynek tintája mélyen beleivódik a hófehér papírszirmokba, hogy ott valósággá váljon a szó. Önmagunk története csakis a másik által válik valósá, érdemessé, s halhatatlanná, hiszen – Cicero szavaival – „Verae amicitiae sempiternae sunt”, vagyis „Az igazi barátságok örökké tartanak.”

Harmati Edina

Ezrével kínálkozik lehetőség a nevelésre

Az első csoportos tanítási gyakorlat után nő azoknak a hallgatók száma, akik tanítani szeretnének. Ennek oka, hogy nagyon kevés helyen lehet olyan nyílt és őszinte szeretetet kapni, mint az alsó tagozatban – magyarázta Csákberényi-Nagy Miklósné dr., a Kölcsey Ferenc Tanítóképzési Intézet vezetője.

» Intézetvezető asszony, milyennek látja a mostani tanítójelölteket? Oktatói ars poeticája alapján milyennek kell lennie egy tanítónak, hogyan próbálja őket úgy-mond nevelgetni?

» Úgy látom, egyre nehezebb tanítónak lenni. Örök értékeket képviselni a pillanatnyi érdekek világában meglehetősen nehéz feladat. A mesékből már kicsi korunk óta tudjuk, hogy ha kitaratóak és igazságosak vagyunk, ha segítünk másokon, ha igaz célért küzdünk, és nem hátrálunk meg, elnyerjük a boldogságot. Hogy ez romantikus és idealista elképzelés? Igaz, de még nem találtak ki jobbat. A tanító is olyan, mint egy mesehős. Több ezer gyermeknek szolgálnak mintául. Ami a tanítójelöltek nevelgetését illeti, legalább két területet külön kell választanunk. A direkt nevelés húszéves korban már nem esik jól sem a tanárnak, sem a diáknak. Arra felhívni a figyelmet, hogy köszönjünk egymásnak, vagy arra, hogy ne együnk órán: nehezemre esik, mégis megteszem, ha muszáj... A nevelés indirekt formái viszont közel állnak hozzám.

Erre a tanórán és órán kívül is ezer lehetőség adódik. Szeretek beszélgetni a hallgatókkal, ilyenkor derül ki, mennyi értékes és érdekes ember van közöttük. Van, aki fogyatékos gyerekekkel táborozik, van, aki zenél, van, aki munka mellett igyekszik jól teljesíteni.

» A mai munkaerő-piaci lehetőségeket tekintve mi az, ami a tanító szak mellett szól, ami miatt érdemes itt tanulni?

» Régóta figyelem, hogy az első csoportos tanítási gyakorlat után megnő azoknak a hallgatóknak a száma, akik tanítani szeretnének. Ennek az az oka, hogy nagyon kevés helyen lehet olyan nyílt és őszinte szeretetet kapni, mint az alsó tagozatban. Ha valaki ezt átélte, nehezen tud később lemondani róla. Ezért biztosan érdemes itt tanulni. A mások a tanítók helyi megbecsültsége. Míg a pálya társadalmi elismertsége alacsony szintű, a kisebb közösségekben a pedagógusok még mindig szemléletformáló szerepet töltenek be.

» Az egyik legnépszerűbb szak ma kétségtelenül a kommunikáció és médiatudomány, mégis megmaradt a tanítóképzés presztízse mind a régióban, mind országos viszonylatban. Az integráció hatására hogyan változhat a tanítóképzés?

» Örömmel tapasztaltuk, hogy az idén megnőtt az első évfolyamra jelentkező tanító szakos hallgatók létszáma. Az ország második legnépszerűbb intézménye vagyunk! Azt gondoljuk, hogy ez az

eredmény nagyrészt annak a minőségi munkának köszönhető, amely a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolán folyt. A minőségi munkán az integráció semmit nem változtat. Úgy vélem, nincs szükség a képzési struktúra átalakítására sem. Sőt! Az utóbbi években kimondva-kimondatlanul az egyetemi tanárképzés szemlélete közeledett a tanítóképzéséhez, hiszen megnőtt a módszertan és a gyakorlati képzés, az alkalmazható tudás jelentősége.

» Az integráció hatása módosítja-e gyakorló általános iskolai műhelymunkát?

» A gyakorlóiskolában nagyszerű pedagógusok dolgoznak. Jó lenne, ha a hallgatóink minél több időt velük tölthetnének, hiszen igényes, pontos munkára, kreatív gondolkodásra nevelik őket. Remélem, hogy a megnövekedett hallgatói létszám a szakvezetők számának a növekedését is maga után vonja majd.

H. E.

Magyar földről – magyar földre

Édesapám anyai ágon kötődik Erdélyhez, Székelyföldhöz, ezért, ha tehetjük, nyaranta legszívesebben e tájakon barangolunk, újabb és újabb területeit felfedezve a szép helynek.

Az idén első úti célunk Torockó volt. Először a Királyhágónál álltunk meg, majd délutánra elérkeztünk a tordai hasadékhöz. Ahogy egyre feljebb haladtunk, a talpünk alatti homokos talajt felváltották a kisebb-nagyobb kövek. Körülöttünk minden oldalról fák és magas sziklafalak voltak. A végére érve kellemesen elfáradva indultunk tovább torockói szállásunkra; onnan jól látha-

tó volt másnapra tervezett túránk célja, a Székelykő. E tervet közülünk csak édesapámnak sikerült megvalósítania... Késő délután tért vissza, szebbnél szebb fotókkal.

Egy újabb nap elteltével Székelyudvarhely felé vettük az irányt. Betértünk Farkaslakára, hogy megnézhessük Tamási Áron szülőházát. Itt Sipos Mátyás, az író unokaöccse kalauzolt bennünket végig a házban s a kertben egyaránt. A házban láthattuk egyebek között a bölcsőt, melyben egykor édesanyja ringatta, fotókat az író életének fontosabb pillanatairól, leveleket, melyeket neki

írtak kortársai. Innen továbbmentünk aznapi szállásunkra, Méréfalvára. A környék csendes volt és nyugodt, a kert végében lévő háztól pár méterre kis patak csordogált. A csendet néha törté csak meg autózaj vagy a szomszédos kertben lévő ló nyakában a csengettyű, amely nemrég született csikóját segítette a tájékozódásban...

Csikszeredai barátainkkal mentünk fel a Hargitára, melynek csúcsán számtalan magyar zászló, nemzeti szín szalaggal átkötött kereszt és kopjafa emelkedik. Másnap megnéztük a zetelaki víztározót, valamint a székelyvársági vízesést.

Csíki barátainknál indultunk az Úz völgyébe, minden év augusztus 26-án együtt emlékezünk az ott 1944-ben ugyane napon hősi halált halt katonákra, valamint az első világháborúban ott elesett hősökre.

Az ünnepségen megáldották azt az ötven sírkeresztet, amelyet az Erdélyi Kutatócsoport – mi is tagjai vagyunk – állított. A tervek szerint a jövőben 601 kereszt áll majd a katonatemetőben, az ott nyugvó, az első világháborúban elesett katonák tiszteletére.

Vékony Viktória

A társadalomtudományi szakokon és a kommunikációképzésben is nagyobb hangsúlyt kap az értékorientáció, erősödhet az alapvető emberi értékeink, nemzeti kultúránk részét alkotó keresztyén identitás és világszemlélet. Egyebek között ezt nyilatkozta lapunknak dr. Vitéz Ferenc, az egyetem Kommunikáció- és Társadalomtudományi Intézetének vezetője.

» Az integráció befolyásolja-e a kommunikáció, illetve a társadalomtudományi szakok helyzetét és jövőjét a képzési struktúrában?

» Természetesen hoz változást az integráció, de a kezdeti nehézségeket legyőzve, ezek a változások a fejlődés és a profilbővülés irányában haladnak. A társadalomtudományi szakok a tanítóképzésben és a műveltségterületek oktatásában is jelen vannak. Fontosnak tartom, hogy itt is és a kommunikációképzésben is nagyobb hangsúlyt kap az értékorientáció abból a szempontból is, hogy az alapvető em-

Metaforikusan a katedra és a média is lehet szószék

beri értékeink, nemzeti kultúránk részét alkotó keresztyén identitás és világszemlélet erősödhet. Egyszerre hősi és alázatos cselekedet lesz, ha sikerül ezeknek az értékeknek az alapján megvalósítani egy profiltisztulást. Nagyobb szerepe lesz az egyházi sajtónak és kommunikációnak, szeretnénk részt venni a lelkészek ilyen irányú továbbképzésében, az egyházközségek és egyházi iskolák erejének növelésében. A szélesebb értelemben vett szakrális kommunikáció „hozádekeit” jobban beépíteni a társadalmi kommunikációs folyamatokba. Nem várjuk el az aktív hitéletet, azt azonban igen, hogy mindenki tudjon azonosulni azokkal a keresztyén értékekkel, melyek, kultúrának alapelemei közé tartoznak. Újabb nyitási felület az Európa Rádió indulása. A PR-on belül nagyobb súlyt szeretnénk helyezni a nonprofit, benne az egyházi vagy egyházak részvételével alkotott szervezetek munkájára.

» Az egyházi jelleg, a vallás szerepe eddig is megjelent a képzésben, mint pl. a Felekezeti ismeret, illetve a Bibliáismeret tárgyak beépítésével. A keresztyén, keresztyén értékek tehát az integrálódás révén is erősödhetnek az intézet szakjain.

» Minden erőnkkel, hitünkkel és tehetségünkkel ezen munkálkodunk, természetesen megtartva a korábbi értékeinket is. Amikor az egyszerre hősi és alázatos munkáról beszéltem, ide értettem azt a protestáns értékszemléletet is, melyet Luther és Kálvin után Max Weber foglalt össze, mondván, hogy minden emberi

tevékenység társadalmi hasznosságára is kell törekednünk egyúttal. A médiában jelen lévő embereknek is föl kell ismerniük, hogy nemcsak a templomban állnak szószékek, hanem a katedra és a médiafelület is betöltheti ezt a médiatelemben vett szószékfunkciót. Nekünk, oktatóknak, illetve újságíróknak persze nem Isten Igéjét kell hirdetniük, a templomban, hanem a jézusi szeretet-cselekvés fontosságára és a közösségek építésének nélkülözhetetlen voltára vagy a tevékeny és hasznos emberi cselekedetre kell fölhívunk a figyelmet. A „kertek művelésére”, hogy távol tartsuk magunkról és közösségeinktől a három legfőbb rosszat: a bűnt, az unalmat és a szükséglet. Ezeknek távol tartása egész nemzetünk és világunk legfontosabb feladata is lenne.

» Látja-e a lehetőségét annak, hogy az egyetemi alapszakként működő kommunikációszak a későbbiekben mesterszak akkreditációjával tovább bővíülhet?

» A mesterszak beindítása középtávú célnak, s noha erről még túl sokat nem tudok mondani, de az integráció nagymértékben elősegíti a mesterszak létrehozását, például az egyházi sajtó területén. Ennek ugyanis tudományos minősítésekre vonatkozó akkreditációs követelményei is vannak, s el kell ismernünk, hogy az intézményünk tudományos rangja jelentősen emelkedik, s ha ehhez hozzáadjuk a gyakorlati erőt, nagy esélyekkel nézünk a tervek valóra váltása elé.

Harmati Edina

BESZÉDES

GESZTUSOK

Tánc s mozdulat

Láttuk a táncosok mosolyát, pillantásait, csodás mozdulatait. Szinte hallottuk a szívdobbanásaikat, a test hangjait. S éreztük: az életet. Az életet, amely minden pillanatában tele van szenvedéllyel, szeretettel, elhivatottsággal, napfénnel és olykor-olykor közdelemmel.

Tóth Dénes dramaturg, mozgásszínvezető, színházújító, újságíró és színikritikus mindezekkel s mindezekért alkotott és alkot rendületlen. Ma, a debreceni sajtó csaknem teljes hiányában – könyveket ír. Egy est erejéig a táncról, képekről, versekről, beszélgetett vele Vitéz Ferenc költő, esztéta, elszavalva például a Tetovált tánc c. nagy költeményét,

a Máthé András fotóművész képeivel díszítette falak között. A Csokonai Színházban Tóth Dénest ünnepeltük, pontosabban két új kötetét, a Beszédes gesztusok címűt, amelyet nyomban követett Az avantgárd hercege.

A szerző e „füzetekben” – melyeket további öt követ majd, sorozattá nőve ki magát – érzs- és mozdulathúrokat pengtet, költőportrét rajzol.

Mi, olvasók pedig tovább játszhatunk e két könyvben is megszővegezett hűrokon, megidézhetünk feledhetetlen táncelőadásokat, színházi kuriózumokat és emlékezetes mozzanatokat, egy feledett, de jelentős költő, Palasovszky

Ödön munkásságát – mindezekben segítségünkre van egy kulturális újságíró és színikritikus érték- és szépérzéke.

Ahogy Tóth Dénes fogalmaz írásaival és szenvedélyével kapcsolatban: az emberiség egyik legősibb gyönyörködésmódjáról ír.

A mozdulatsorról, amikor egy test a másik testtel szövetségre lépve egy alakzattá szelídül, amikor egy nő és egy férfi egymásba kapaszkodva, egymás szívdobbanásából épít táncvárat, s fest le számunkra naplementét és virradatot, vihart és szélcsendet.

(H. E.)

„Ha a kétféle hatalom,
temporális és spirituális
közül az egyiknek meg kell alázkodnia
a másik előtt, ne az alázkodjék meg,
amelyik az Istenhez közelebb esik...”
(Németh László: Író és hatalom – 1935.)

Egy vödörnyi szeretet

A Kék Vödör – Remény Tele jelszóval október 4-én élelmiszer- és adománygyűjtést indít a Tiszántúli Református Egyházkerület, a Debreceni Református Egyházmege, a Magyarországi Dorcas Segélyszervezet és a Magyar Református Szeretetszolgálat. A kezdeményezés kétéves múltra tekint vissza.

Először iskolákhoz, majd anyaországi és erdélyi családokhoz juttattak el segélycsomagokat. Az idej adománygyűjtéssel a határon inneni és a kárpátaljai rászorulókon igyekeznek segíteni. A Kék Vödörket az Advent időszakáig szállítják a családokhoz.

Dr. Bölcskei Gusztáv, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke elmondta: a segítségnyújtás, az adománygyűjtés esélyt ad arra, hogy az emberek visszakapják a reményt. A Tiszántúli Református Egyházkerület, a Debreceni Református Egyházmege, a Magyarországi Dorcas Segélyszervezet és a Magyar Református Szeretetszolgálat összefogása az embereket is arra buzdítja, hogy segítsenek társaikon. Felhívják a figyelmet: mindenki számít, s megtalálhatja a helyét a társadalomban. A hit a reménység Istenéről szól, s ezért fontos, hogy az adomány formájában is eljusson az emberekhez. Az akció felhívja a figyelmet: sokak számára a tél reménytelenséggel teli lesz, ezért lényeges: a rászorulók érezzék, létezik még együttérzés. A Magyar Református Szeretetszolgálat Alapítvány kuratóriumának elnöke, Pál Sándor jelezte: a Kék Vödör elnevezésű akció négy intézmény egyedülálló összefogása; hittel és reménységgel vallják, kötelességük segíteni a rászoruló embereken. A tartós élelmiszerekkel megtöltött vödörök minden gyülekezethez és rászorulóhoz eljutnak. Kék vödörben először hat éve, Dél-Afrikában kezdtek

el adományokat gyűjteni. A tárolóedény képes volt megvédeni az élelmiszereket a természeti hatásokkal szemben, s praktikus-sága miatt a későbbiekben is fel tudták használni más célokra. A kék a mennyei hatalom szimbóluma is egyben, s e szín testesíti meg a megnyugvást is, amely e nehéz időszakban a legszükségesebb. Visky Pál, a Kelet-Európai Dorcas Segélyszervezet igazgatója szerint az adománygyűjtés jelentősége nem pusztán kézzel fogható dolgokban rejlik. A Kék Vödör 6–7 kilogramm élelmiszer tárolását teszi lehetővé, a megtelt vödörök értéke 3000 Ft körüli összeg, de ami emögött van, a remény és a szeretet, ennél sokkal többet ér majd.

Vad Zsigmond, a Debreceni Református Egyházmege esperese a reménység kapcsának nevezte a gyűjtési akciót, mely összekapcsolja a szervezeteket, az adománygyűjtőket és a rászorulókat. Oktatási és szociális intézményekben helyezik el a vödöröket, amelyekbe november 6-ig várják az adományokat, rizst, cukrot, konzerveket, étolajat, kekszet, levesporokat, tisztálkodási szereket, szaloncukrot és más édességet.

A szervezők kérik, a megtelt Kék Vödöröket a Dorcas Debrecen-erdőpusztai telephelyére vagy a debreceni esperesi hivatalba juttassák el. Pénzadományokat is fogadnak.

Csekk a Református Esperesi Hivatalban igényelhető (Debrecen, Kálvin tér 17.)

A Dorcas Debrecen-erdőpusztai telephelyének elérhetősége:

office@hungary.dorcas.org.

Telefon: +36-70/379-67-63

A Dorcas Aid Hungary weboldala:

http://dah.dorcas.net/content/161/161

(H. E.)

Kézzől, zsebről meg egyebekről

A rendszerváltás óta tisztakezű politikát ígér majd' minden hatalomra kerülő párt vagy koalíció, átláthatóságról és üvegzebről beszél, aztán marad minden a régiiben (Antall József glaszékesztyűs politikája eleve kudarcra volt ítélve). Az éppen regnálók és a holdudvar zsebe meg egyre csak dagad, közben az ügyeletes kimagyarázók kacifántosabbnál kacifántosabb válaszokat adnak a miértekre.

A továbbiakban is kézzől és zsebről lesz szó, de nem a tisztáról vagy az átlátszóról, hanem a zsebre dugott kézzől. Előbb azonban egy kis kitérő: Észrevették-e már, hogy minden politikai erő nagy figyelmet fordít vezetőinek verbális és nem verbális kommunikációjára, s arra is, mit hogyan mondjanak s tegyenek közszerepléseikkor, különösen a választásokat megelőző időszakban? Mert a relációs kommunikáció néha fontosabb, mint a direkt! Ma már gondosan ügyelnek a térre, a térköztartásra is, eltűntek az elnökségek, nincsenek elnökségi asztalok, csak egy pulpitus van, lehetőleg plexiből, hogy a teljes személyiség látszódjon. Frontális térszervezés helyett meg a centrális kedvelt, mert az olyan demokratikus, előbbi meg ugye a mindenkori diktatórikus társadalmak sajátja – a fáraók korától egészen a mai parancsuralmi rendszerekig. S papír nélkül kell ám beszélni, hogy látszódjon is a felkészültség, legfeljebb egy A/6-os lapocskán lehet pár emlékeztető szó. A gesztusok megkomponáltak, a kezét deréktól fölfelé illik használni (a lelkiesség meg a szellemiség sávjában), s mindig jól jön egy-egy nyakkendő vagy zakóigazítás, szemüveg le- és felvétel (már ha van), mert ez is segítheti, vizuálisan mintegy aláhúzhatja a mondanót.

Közszerepléseken, ahol általában arénaszínen lép fel politikusunk, kedvelt továbbá a beszéd vagy beszédvázlat gondos rendezetése a pulpituson (átlátszó, mint írtuk volt), lehetőleg taps alatt, kellő hatásszünettel egybekötve. Végül jöhet a győzelem V-je, meg levonuláskor a kézfogás, olykor pacsiszáz a néppel – szóval rafináltan koreografált minden. Hatalomra, hatalomba kerülve aztán kopnak, majd eltűnnek e gesztusok, a kéz már gyakrabban babrál a szellemiség sávjában, az áll meg az orr körül, homlokot töröl vagy szemüveget igazgat, problémákon töprengést, megoldásokon gondolkodást jelezve. Végül aztán egyre több lesz a zsebre dugott kéz, mely a hívek között még lazaságnak, jópofaságnak is tűnhet, a hivatalos, netán diplomáciai szituációkban azonban már nagyfokú neveltelenségnek számít – hogy kellő udvariassággal fogalmazzak. Így slattyogott pl. Őszöd rétora, Merkel asszonyt kísérve, a Szent Koronához, ország-világ szemé láttára, s bármily fájó, mostani vezetőinket is gyakran látni zsebre dugott kézzel...

A kéz vagy az ujjak elrejtése szokásban volt régen is. Nagy történelmi személyiségek közül többen – például Napóleon vagy Lenin (legjobb magyar tanítványaival egyetemben) – a mellény hasítékait használták előszeretettel, Hitler meg karba fonva dugta el kezeit, mindegyikőjük azonban a lelkiesség sávjában rejtekezett – hogy aztán ez milyen lelkiesség volt, az már más lapra való! A zsebre dugott kéz viszont a testiség territóriumához tartozik, mely a kulinárisnak, a mértéktelenségnek emblemikus sávja. Nem szeretem ezt a stílust, s az utat sem, mely hozzá vezet! „Nyújtsátok ki tette a kezét már / S áldozatra zsebiteket, / Tápláljátok végre a hazát, ki / Oly sokáig táplált titeket” – írta Petőfi még a forradalom előtt Szájhősök című versében. Intelme örökbecsű, s aktuálisabb, mint valaha!

Ozsváth Sándor

Az írás rövidített változata – Kéz a zsebben címmel – megjelent a Magyar Hírlap 2011. szeptember 3-i számában.

Az oldalon O. S. felvétele

A muzsika: energia

A Nagytemplomban szeptember 26-án a zene játszotta a főszerepet: a Kossuth-díjas Ghymes adott koncertet, nem is akármilyen körülmények között, hiszen az együttes közösen lépett színpadra a Debreceni Filharmonikus Zenekarral és az I. Kórus-világbajnokság gyermekkari győztesével, a Bányai Júlia Általános Iskola Lautitia Gyermekkórusával. A fellépés előtt Szarka Gyula, az együttes Kossuth-díjas alapító tagja nyilatkozott lapunknak.

» *Kötődik-e az együttes valahogyan Debrecenhez?*

› Természetesen, hiszen zenészek vagyunk, járjuk az országot, és Debrecen minden évben kihagyhatatlan helyszínnek bizonyul. A Harmónia-turnénkban is kiemelkedő szerepet játszik a város.

» *Mióta játszanak városunkban?*

› Az első koncertünk a cívisvárosban mintegy két évtizede volt, és ha jól emlékszem, egyetemisták szervezték. Régóta játszunk itt, és minden évben meg is próbálunk visszajutni e szép városba. Eddig nagyon sok alkalmunk nyílt arra, hogy felléphessünk itt.

» *Mennyire különleges esemény az együttes számára az, hogy filharmonikusokkal és gyermekkórusal léphet fel egy színpadon?*

› Nem mindennapi alkalom egy együttes életében az, amikor megközelítőleg száz zenésztársunkkal játszhatunk együtt. Még különlegesebb, hogy nem külön-külön, hanem egyszerre lépünk fel ugyanazon muzsikákkal. Ráadásul az, hogy egy csodálatos gyermekkórus is közreműködik a produkcióban, még ünnepebbé teszi ezt az alkalmat.

» *Fontos-e számukra az élőzene?*

› Az élőzene nézetünk szerint az egyik legfontosabb érték a zenélésben. Ha nem élő muzsikával lépnénk színpadra, az csak afféle bohóckodás lenne, olyasmi, ami sajnos mára oly divatossá vált.

» *Azt tudjuk, hogy az élőzene varázsa utánozhatatlan érzést nyújt mind a közönségnek, mind az együttes számára. Egy Ghymes-koncert milyen energiákat közvetít?*

› Egy fellépés alkalmával óriási energiák szabadulnak fel mind a közönség, mind az együttes részéről, és ez valóban varázslatos érzés. Dalainkra mindig azt mondják, hogy ez a muzsika energia. Az, hogy milyen energia, magam sem tudom, de minden bizonnyal pozitív. Ezt a zenekar mindenképp tartani akarja, hiszen a közönség értékeli azt, ha valaki energiából muzsikál.

» *Világzene a Ghymes-muzsika?*

› Mi nem szoktuk világzenének nevezni a muzsikánkat. Mi Ghymes-zenének hívjuk azt, amit játszunk. A világzene olyan tág fogalom, hogy abba a kategóriába minden belefér. Büszkéek vagyunk arra, hogy Ghymes-zenének nevezhetjük és nevezik azt, amit csinálunk, hiszen a dalaink, azok szövege, hangzása csak ránk jellemző. Ez óriási dicsőség számunkra.

» *Dalaid szövegében felfedezhető a szakralitás, a hit, a vallás. Minek köszönhető ez?*

› Mi nem választjuk külön a művészetet és a vallást, hiszen Európában a vallás, a kereszténység mindenki számára elfogadható, megérinti őket, tehát valamilyen formában mindenkinek köze van hozzá. Kinek így, kinek úgy. Így nem is lehet kikerülni, hiszen benne élünk. És az, hogy a hit, a vallás megjelenik az irodalomban vagy éppen a mi zenénkben, az szerintem a világ a legtermészetesebb dolga.

» *Legközelebb mikor láthatjuk az együttest Debrecenben?*

› Ezt még nem tudhatjuk, hiszen nagyon sok feladat vár még ránk, de garantálhatom a közönségnek, hogy adódik még alkalom arra a jövőben, hogy találkozhasson velünk.

Papp Ferenc

A Múlt hangja

Az élet megannyi fordulatot rejt magában. Egyszer fenn, egyszer lenn – mondják –, de huzamosabb ideig az ember úgysem boldog. Az élet maga gondoskodik erről. Miénk a múltunk, jelenünk és lehet, hogy van, amire nem vagyunk büszkéek, s még több, amit nem tudunk megváltoztatni, de nem is akarunk rá emlékezni.

Ma történetek dolgok, amit mondhatunk sorszerűnek is. Hosszú idő után idén először volt egy jó hónapom, amikor minden a helyére került. Őszintén mosolyogtam: nevezhetjük a boldogság állapotának. Aztán megint történt valami. Visszaszólt a múlt. Kondultak a vészhangok: igen, ez az, amit elfelejténék, ez az, ahol hányattatásaim kezdődtek, amit

épp el tudnék felejteni, de úgy látszik, az idő nem akarja. Mindig van egy jel, felbukkan egy személy, akire jobb nem emlékezni, és bár sose érkezett volna életünkbe.

Az élet okosabb ennél. Nem enged szabadulni, köt, visszahúz, emlékeztet arra, hogy a múltunk is a miénk. Mindenki, aki jelen volt benne, okkal volt ott. Feladatuk adódott benne. Azt hiszem, most értettem meg azt, hogy nekik mi szerepük volt az én korábbi éveimben. Soha sincs túl korán hozzászokni a családokhoz, fájdalomhoz, könnyekhez. Köszönöm, hogy már akkor megtanították, milyen a föld alól, mínusz 200 méterről újra a felszínre törni, túlélni. Köszönhetem: ma már erősebb vagyok, és emlékeztetnek, hányszor

újrakezdtem már. Valószínűleg fogom is még. Az ellenségeink tanítanak meg igazán az életre, arra, hogy kibírd, készen állhass a csatára. Ők azok, akik harcosná tesznek.

Muszáj szembenézni velük és a múlttal, még akkor is, ha üt, ha fáj. Nem azért, hogy emlékeztessenek arra, amire már nem szeretnél, hanem hogy tudd: azt is túlélted, újrakezdted, itt vagy, megedzöttél – mint ahogy én is ezt írhatom most. Ez a legjobb módja a feldolgozásnak, és hogy túl légy rajta, folytathasd. Azt hiszem, én is ezt fogom tenni, méghozzá emelt fővel, további mosollyal.

Faragó Melinda
Solymosi Gábor grafikája

A sportág feltétlen szeretete

Szertornázóként kezdte, válogatottságig vitte. Később elvégezte a Testnevelési Egyetemet, majd a torna és aerobik révén az edzői sikerek sem kerültek el, kitüntetéseknek, érdemeinek felsorolásával oldalak lehetne megtölteni. *Kovácsné Laurinyecz Julianna* 1980 óta tanít a 2011. szeptember 1-jétől a DRHE-be integrálódott Kölcsey-főiskolán: a testnevelési tanszékének tanszékvezető docense 1997 óta. Számára a büszkeség helyett a sportág iránti szeretet az első. Korábban, még a diplomázás után egy évet dolgozott a Debreceni Sportiskolában, vezetőedzőként, 1980-ban került a Péterfia utcai tanszékre.

» Az intézményi integrálódás mennyire érinti a testnevelés oktatását?

» A tervek szerint minden marad a régiiben, a tanító szak mellett a többi területen is ugyanúgy marad a heti két óra kötelező testnevelés. Jelen pillanatban nem számítunk semmilyen változásra; oktatói szempontból egy kicsit nehéz helyzetben vagyunk, hiszen az elmúlt három évben három munkatársunk is nyugállományba vonult, tehát jelenleg két főállású oktatóval dolgozunk, a nyugdíjba vonuló kollégák óraadóként segítik tovább tanszékünk munkáját.

» Törjünk át a sikerekben gazdag sportpályafutására! Szertornázóként kezdett.

» Békéscsabán nőttem fel, ott végeztem középiskolai tanulmányaimat, s a Békéscsabai Előre Torna Club versenyzőjeként szertornáztam hosszú ideig. Válogatott szintig jutottam el, jártam a világot, edzőim nagy

hatással voltak rám emberileg és szakmailag egyaránt. Bár korábban pénzügyi területen végeztem, életemet mindig is a sport határozta meg – ezért felvételeztem a Testnevelési Egyetemre, melynek befejezése után költöztem családi okokból – a férjem révén – Debrecenbe.

» Aztán jött a már említett Testnevelési Egyetem.

» Amikor Budapesten tanultam, több neves egyesületben kértem s kaptam feladatokat, így kiváló edzőktől első kézből sajátíthattam el a szakma fortélyait. Tanítani szerettem volna a testnevelést, hogy milyen szinten – alap-, közép-, vagy felsőfokon –, az nem igazán volt lényeges. Eleinte a „kicsikhez” húzott a szívem, mert tudtam, rajtam múlik, hogy hova jutnak el, mennyire sikerül velük megszerettetni a sportot.

» Aerobik...

» Húsz éven át a gyakorlóiskola tanulóival városi, megyei, területi és országos tornaversenyeken verhetetlenek voltunk. A tornaversenyeken hallottuk a kollégáktól, hogy beindult egy új sportág, a verseny-aerobik. Megismerkedtünk az alapokkal és szabályokkal, majd immár alapismeretekkel felvértezve bekapcsolódtunk a diákolimpiai, később a szövetségi versenyrendszerbe. Hamar belelendültünk, s lehetőségünk nyílt külföldre utazni is. Rögtön meg is nyertük a versenyt, s igyekeztünk a külföldi kollégáktól szakmai tanácsokat kérni a továbblépéshez. A torna szakedzői után elvégeztem az egyetemen az aerobik edzői szakot is, azóta is folyamatosan képezem magam.

» *Mérföldkő volt a saját klub, a Flex – Hungary Debrecen Torna és Aerobic Diák Sportegyesület (Flex-HD) megalapítása, amelynek társadalmi elnöke és edzője is egyben.*

» Igen, 1999-ben a szülőkkel együtt alapítottuk a versenyzők szervezett felkészítése, versenyztetése érdekében. Egyesületünk kényszerből alakult, hiszen amikor a főiskolára kerültem, a csoportomhoz mindig a gyakorlóiskolából toboroztam gyerekeket, de ők, miután elvégezték az általános iskolát, szerették volna középiskolásként is folytatni a versenyzést. Megalkítottuk a sportegyesületet, így meg tudtuk tartani a nálunk végzett diákokat. Eredményes munkámat a mellettem lelkiismeretesen dolgozó tanítványaimnak, edzőknek és a lelkes szülői háttérnek köszönhetem. Judit lányom is a Kölcsey-főiskolán végzett, az egyetemen elvégezte az edzői szakot, ő az egyesületünk főállású edzője, koreográfusa, nemzetközi bírója.

» *Bizonyára a tanítványait kellene megkérdezni, de a tréneri önkép is érdekes lehet: Milyen edzőnek látja magát? Inkább szigorú, esetleg inkább engedékeny?*

» Tudom, többen nagyon szigorú edzőnek tartanak. Ez elsősorban abban nyilvánul meg: igyekszem nem hagyni annyiban, hogy egy mozdulat vagy gyakorlat rosszul sikerüljön; nem tudom elfogadni, hogy hosszú hónapokat, éveket, vagy csak akár egy napot is esetleg úgy dolgozzunk végig, akkor annak ne legyen jó a végeredménye. Ilyen értelemben maximalista vagyok. Másrészt viszont igyekszem megbeszélni a gyerekekkel a problémáikat, amennyire csak tudom, segítem őket a tanulmányaikban. Annyit követelek tőlük, amennyit magam is belefektetek a munkába.

Papp Máté

Lokálpatrióta Loki

A Debrecenben élő polgár nyakas kálvinista, hagyományörző cívis, s mint ilyen, a város futballcsapatát is magáénak érzi. Gyermeki őszinteséggel áhítja a bajnoki címet, a huszonegyedik században már ötször része is volt benne. S mivel lokálpatrióta is, a szűkebb pátria nála nem csupán üres frázis – a (futball) sikernek akkor örül igazán, ha helyi kötődésű játékosokat is lát a pályán.

A mostani DVSC pedig ilyen, a 2011/2012-es bajnokságot elkezdett csapat bő keretében ugyan bőven találunk külföldieket is, ám az igazi kuriózum a saját nevelésűek száma – Bernáth Csaba, Máté Péter, Nagy Zoltán, Szűcs István, Bódi Ádám, Dombi Tibor, Kulcsár Tamás, Rezes László, Spitzmüller István, Varga József, Szilágyi Péter, Korhut Mihály, Ferenczi János. Tizenhárom. Külön említést érdemel

a Korhut, Ferenczi, Bódi trió. Korhut 22 esztendő, posztját tekintve balhátvéd, kaposvári kölcsönjáték után igyekszik bekerülni a Loki (kezdő)csapatába. „Minden Debrecenhez köt, itt van a családom, a barátom, itt vannak a barátaim. Jó újra itthon lenni, mindig is arról álmodoztam, hogy a Loki mezében legyek NB1-es futballista. Debrecenben kezdtem az alapozást, nagyon örülök Eli bá’ (Kondás Elemér, a Loki edzője – a szerk.) bizalmának, minden erőmmel azon leszek, hogy valahogy megháláljam” – mondta Korhut. Adódik a kérdés, hogyan lehet ilyen fiatalon bekerülni a Loki kezdőcsapatába? „Kell hozzá először is egy nagy adag szerencse. Plusz kitartás, tehetség,

alázat, folyamatos jó teljesítmény – és mindent a futball alá kell rendelni!” – adja meg a választ a húszesztendő Bódi Ádám, aki a harmadik fordulóban győztes gólt lőtt a Ferencváros ellen.

A futball mellett azonban a nagybetűs életben (például az iskolapadban) is helyt kell állni, a 20 esztendő Ferenczi János például az előző tanévben a Kölcsey-főiskola (nálunk végzett egyébként Kulcsár Tamás is) hallgatója volt. Az elhivatott fiatalember („alig hogy megszülettem, már egyből labdát kaptam”) idén felkerült az első csapat keretéhez, s mivel az NB1 egészt embert kíván („tanító szakon tanulok, két évem már megvan, sajnos egy időre fel kell függesztenem a tanulást”), ezentúl

egy ideig csak a futballpályán („sokan mondták már, hogy jó a bal lábam, remélem, bizonyítani is tudom majd.”) szurkolhatunk neki.

Az utánpótlás kimeríthetetlen kincsésbánya. „Vannak nagyon tehetséges fiatalok, akikre ha továbbra is odafigyelnek, nagy reménységei lehetnek a klubnak. Vannak korosztályos válogatott játékosok, például Szécsi Márk, aki ontja a gólokat, a válogatottban is alapember – ez azt mutatja, hogy a DVSC utánpótlásában nagy tehetségek vannak” – így Bódi.

S akkor még nem is ejtettünk szót az elpusztíthatatlan futballhéroszról – vajon hány éve van még a futballpályán az idén 38 éves Dombi Tibornak?

(A játékosal készült beszélgetéseink a www.licium.hu oldalon olvashatóak)

Ruda Mónika, Papp Máté

Debreceni Főnix. Református ifjúsági lap. Kiadja a **Debreceni Református Hittudományi Egyetem (DRHE)**

Felelős kiadó: *Dr. Fekete Károly*, a DRHE rektora * A kiadó székhelye: Debrecen, Kálvin tér 16. Tel.: (52) 516-820
Szerkesztőség: KFRTKF, 4026 Debrecen, Péterfia u. 1–7., T/5. Tel.: (52) 518-500/18621, 18558 * E-mail: fonix@kfrtkf.hu

Főszerkesztő: *Arany Lajos* * Szerkesztők: *Harmati Edina, Piskóty Teréz* * Tördelőszerkesztő: *Turzai Nóra*

Fotós: *Egresi László* * Integrált médiafelületünk: www.licium.hu

Készült a Litográfia Nyomdában, Debrecenben – felelős vezető: *Vécsei Tibor* HU ISSN 1787-7652